

Respekt bez respektu...



Dneska budu pokračovat v dobrých zprávách, kterých v této době nikdy není dost. Máme za sebou kouř od vlády a jejího slavného konsolidačního balíčku a kdo se nechcete opít z té tragédie, pro vás mám takovou malou nepodstatnou reportáž, která ovšem ukazuje, jak se nám doba pohnula a vlastně docela dobrým směrem.

Byl jsem se totiž podívat ve Šlapanicích na akci Zlatého špendlíku, který tam organizoval debatu o budoucnosti. Hlavním hostem byl Jindra Rajchl, to je vždycky plný sál, já zrovna neměl večer nic na práci a tak jsem si řekl, že se po delší době podívám na reakce posluchačů a udělám si autentický obrázek o tom, co s Jindrovou popularitou udělaly demonstrace. A tak jsem se tam vypravil.

Byl jsem mile přivítán, už mě znají i podle ksichtu, takže se na mě upřelo trochu pozornosti, stiskl jsem pár pravic a prohodil pár slov a už mě organizátor táhne ke vchodu, kde prý čekají nějakí intervjuci, kteří by se mnou rádi udělali rozhovor. Jdu tam a koho nevidím... Časopis Respekt v podobě Ivany Svobodové... za ní zvukař i kameraman.... Těžkotónáží váha naší pravdomluvné a ojrohodnotné žurnalistiky.

Nic z toho, co budu psát dál, se samozřejmě nestalo a všechno jsem si to vymyslel...

Postavím se proti Svobodové a začínáme... No, oni tomu říkají kritický rozhovor, ale v praxi to vypadá tak, že vám pokládají návodné otázky a nutí vás k vyjádřením vhodným podle nich samotných. Stačily dvě věty a už bylo jasné, že jedubabě vůbec nejde o to, zjistit, co si lidi myslí, ale prostě chce člověka nachytat na švestkách a poučovat. Nejčastější slovo byl Putin a jeho agrese, protože tohle jediné jim zbylo... Hlavně z někoho vydolovat, že Putin není agresor a na tom pak ještě měsíc rajtovat. Ostatně, co vám budu povídat, rozhovor určitě vyjde, pravděpodobně bude patřičně sestříhaný, aby dopadl co nejhůř, ale to nevadí, my jsme si to také nahráli a pokud tam bude nějaká fligna, zveřejníme plné znění.

Pak už začínal program... sál byl jako obvykle plný, lidí naseto, Rajchl ještě nedorazil, tak si říkám, co kdybychom jednou Respektu ukázali, co si o jejich práci lidi doopravdy myslí... Intervjučka připravená, kamera taky... tož jsem si půjčil od předřečníka Oty Březiny slovo, přivítal jsem novináře z Respektu a poprosil posluchače, aby na novinářku vyjádřili svůj názor...

Ano, byl přesně takový, jak předpokládáte.

A když jsem byl v tom, chvíli jsem povídal o tom, jak se z novinářů stali sluhové moci, že kdyby svojí práci dělali pořádně, kdyby do veřejného prostoru přinášeli hlas obyčejných lidí, kdyby nepoučovali, ale prostě se ptali, tak bych byl jako bloger zbytečný a nikdo by v tom sále vlastně nemusel sedět. Kdyby tihle intervjuoci dělali rozhovory a ne kritické rozhovory, tak by politici nechodili mluvit k nám. Zkrátka kdyby novináři pracovali pro lidi, mohli jsme mít všichni ten večer lepší program. Kdyby nebagatelizovali problémy obyčejných lidí, kdyby se jich zastávali, kdyby nepohrdali obyčejným člověkem a nenakládali mu pořád další povinnosti, tak bych se mohl vrátit k bourání prasátek.

Povídal jsem lidem o tom, co jsem už několikrát zmínil i zde... Naše největší chyba byla, že jsme jim uvěřili, že pracují v našem zájmu. Že henta občanská společnost bude sloužit nám... Až teď jsme

prohlédli a zjistili, že slouží různým mocným skupinám a nepokrytě prosazuje jejich zájem. A samozřejmě jsem nezapomněl dodat, že současnost je jejich labutí píseň, protože každý den jejich příznivci odpadají a dávají se k nám.

Pak dorazil Rajchl, vzal si slovo a bylo to jako obvykle. Tři hodiny mluví a je co poslouchat.

Proč to všechno píšu...

Přátelé, těžkotonážní váha majnstrýmu přijede na Rajchla, přešlapovala tam už hodinu dopředu a zůstala až do konce. Žádných pár záběrů, aby bylo co zdehonestovat... Pěkně natáčeli a natáčeli. Na konci nebyl žádný rozhovor, ale čekala tam až do poslední minuty, aby mi ještě přišla na závěr sdělit, že jsem celou dobu lhal. Tak moc jí to žralo. Prostě si to nemohla odpustit poslední slovo. Není zvyklá, že se s ní takhle zachází.

Už nás nedokáží vymlčet. Teď budou hledat hnidy. A už neposílají mladého blba z České televize, ale poněkud silnějšího soupeře. Jak to říkal Ghándí? Přestali se nám smát, začali s námi bojovat... Už chybí jen jedna fáze. Zvítězit.

Nejde ani tak o to, co si Svobodová natočila a jak to v Respektu podají platícím libtardům. Jde o to, že to viděla na vlastní oči. Viděla plný sál lidí, kteří všichni považují majnstrýmové novináře (a speciálně ty z Respektu) za tu nejhorší zběř. Považují je minimálně za stejné viníky dnešního marasmu, jako vládu.

Jasně... to je mým lhaním... ale konečně jednou byla Svobodá někde, kde její práci považují nikoliv za záslužnou činnost, ale za soubor podrazů na obyčejné lidi. Viděla, že Rajchl mluví tři hodiny, viděla, že to má hlavu a patu a že lidi to poslouchají s nadšením. Viděla, že sál není plný sociálních případů, ale normálních pracujících lidí, jejichž realita se s tou její už dávno rozešla. Že sice

má kameru, je pohotová, ale její kritický rozhovor nikam nevede. Že její reportáž možná přesvědčí v Praze pár kafírníků, ale tady venku už nepřesvědčí nikoho.

Možná poprvé viděla, že to její poučování nikoho nezajímá a že to dopracovala tak daleko, že ať řekne cokoliv, nikdo jí nebude brát vážně. Možná poprvé přišla do světa, kde ty jejich evropské hodnoty nezabírají a ona s tím nemůže vůbec nic udělat. Maximálně se ještě víc shodit, být ještě nepříjemnější a přijít i o poslední zbytky kreditu. Chvillemi jsem měl pocit, že by její doprovod nejraději odložil nástroje a přidal se k divákům. Nevypadali, že by ze sebe měli radost, jak pěkně konají službu veřejnosti.

A víte, co jí štválo nejvíc? Že jsme si dovolili vlézt na její hřiště. Že jsem si dovolil říct, že je lidi přestávají číst a začínají číst nás. A že si za to mohou sami, protože ty jejich kritické rozhovory veřejné mínění vytvářejí, místo aby ho dokumentovaly. Prý, že nezná žádného člověka, kterého vládní kroky dostaly na dlažbu... Řekl jsem jí, že se měla jet podívat do Slaného, kde kvůli statisíčovým doplatkům za teplo lidi dokonce obléhali radnici. Štválo jí, když jsem jí řekl, že nechodí za obyčejnými lidmi a nezjišťuje v čem žijí. Hodně jí to štválo.

Nedělám si iluze, že by to pochopila... Zřejmě to nepochopí ani Tabery... přitom to viděla na vlastní oči... plný sál lidí, který si o její práci myslí jen to nejhorší. Plný sál lidí, kteří by uvítali, kdyby se Respekt (i Česká televize) propadli do horoucích pekel. A takových sálů jsou desítky i stovky. A každý člověk, který tam byl, to bude doma vyprávět pěti dalším, kteří nemohli přijet. Viděla na vlastní oči lidi, kteří se svolali přes svá média. Že už se to bez České televize fakt obejde, že jsou tu jiné zdroje, které pracují možná hůř, ale zato skoro zadarmo a je jich hodně. Navíc viděla, že dezoláti všichni chodí do práce a mohla vidět že k nim mluví člověk, který ví, co chce a ví, jak toho dosáhnout. Viděla potlesk vestoje.

Budou to bagatelizovat, budou se utěšovat, že to nic neznamena, že mají všechno pevně v rukou... ale už nemají. Na jejich vlastním hřišti pobíhá škodná a jejich kritické rozhovory už s tím nic nenadělají. Respekt už nemá žádný respekt. Dezoláti jim nevěří nos mezi očima a i kdyby se ureportovala, nedokáže na tom nic změnit.

Myslím, že příště majnstrým nasadí to nejlepší co má. Munice dochází všude... i velkým médiím.

Pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Číslo účtu: **1769955003/5500 IBAN: CZ8355000000001769955003**. Každý, kdo Institut podpoří částkou alespoň 350,- Kč si může v objednací aplikaci na Vidlákových kydech zadat adresu pro zaslání knihy. Platby jsou už spárovány s aplikací. Kdo chce, může přímo na stránkách Institutu pro platbu použít QR kód.

Doporučuji poslat platbu a druhý den si zadat adresu pro zaslání. Stačí přímo na Vidlákových kydech kliknout v záhlaví na „objednat knihu.“ Všem dárcům děkuji.